

Pino Arlaachi: En succesfuld strategi til at udrydde opiumproduktionen i Afghanistan

Del 1:

Mange tak til Schiller Instituttet for indbydelsen, som jeg accepterede med entusiasme, for at tale om spørgsmålet som jeg har haft med at gøre i et par forskellige roller. I første ombæring fordi Afghanistan er hovedproducenten af narkotikaafgrøder i verden, producent af størstedelen af opium og heroin, som indtages i Vesteuropa, og min rolle på det tidspunkt, som administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse, og dernæst, som et medlem af Europa-Parlamentet, havde med Afghanistan at gøre, som ophavsmand til den Europæiske Unions strategi for Afghanistan. Det er en rapport, som stort set er blevet godkendt af Europa-Parlamentet i 2010, og derefter ignoreret af den Europæiske Kommission i de efterfølgende år.

Så, Afghanistan har et sted i mit hjerte, ikke blot som en studerende i politiske spørgsmål og en sociolog, men også som et land der har rigeligt af betydning og symboler for os alle i Europa og i resten af verden.

Sidste sommer – vi havde bevis derpå – syntes spørgsmålet om Afghanistan at blive den højeste prioritet i verden; [og] blot to måneder senere, et fuldstændigt kollaps i interessen omkring Afghanistan og alt relateret til det. Jeg er forbløffet, disse dage, over det drastiske skifte i interessen for den finansielle og offentlige mening, både politisk og i medierne, om Afghanistan. Så snart den sidste amerikanske soldat forlod landet, efter næsten alle vestlige personer var

evakuerede ud af landet, faldt et tæppe af stilhed pludselig ned over Afghanistan. I de sidste to uger læste jeg i de italienske aviser blot én artikel om Afghanistan. Der er ingen, som synes at være særligt interesseret i spørgsmålet.

Og dette er desværre bekræftelsen af en attitude, som vi i den vestlige verden har, om hvad som helst der ikke passer ind i vores syn på verden. Som Hussein [Askary] lige sagde: Der er et komplet, nyt paradigme i verdensordenen og i politiske anliggender, som nu bliver mere og mere tydeligt fra dag til dag. Men dette paradigme startede ikke med krisen i Afghanistan. Det begyndte for flere årtier siden, og hvad der sker nu er bare, at vi bliver klar over denne nye sammensætning af verden.

Min plan tilintetgjorde valmueproduktionen

Min interesse i Afghanistan handlede om kontrol af narkotika, og da jeg fik min position i toppen af FN, mente jeg, at det var en mulighed for at omsætte det til praksis, som jeg som student havde udarbejdet flere år tidligere: Det faktum, at problemet med hårde stoffer, både heroin og kokain, som indtages i Vesten, har sit ophav i det land, som producerer stofferne. Ikke kun fra et fysisk – det er klart, at disse er naturlige stoffer, som er produceret et andet sted, ikke i Europa – men også fra et økonomisk og socialt standpunkt.

Så den bedste strategi var ikke at angribe problemet her, i den sidste fase af narkotikahandlen. Den bedste måde var at gå til kilden af én økonomisk grund: Det faktum, at opiumproblemet, ved kilden, er meget lille, i økonomisk forstand. Opiumspørgsmålet, heroinspørgsmålet, stofmisbrug bliver et stort problem i slutningen af kæden. Hvad der altid har forbløffet mig om tallene for heroinproduktionen i Afghanistan, [er]: 10 kg opium omsættes til 1 kg heroin: 1 kg opiumvalmuer i Afghanistan koster ikke mere end 10 eller 20

dollars. Kiloprisen for heroin i Afghanistan, ved gårdsporten, bliver ikke solgt for mere end 100, 200, 300 dollars. 1 kg heroin her, i København, koster omkring 40.000, 50.000, 60.000 dollars. Så strategisk set gav det langt større mening at gribe ind ved kilden.

Gårdsproduktionen af opiumvalmuer i Afghanistan, da jeg begyndte at beskæftige mig med landet, var omkring 100 millioner dollars om året. Sidste år, i 2020, var det 250 millioner dollars, den samlede produktion af opiumvalmuer i Afghanistan. Det er 90% af verdens opium: Så 250 millioner dollars bliver til 15 milliarder dollars her i Europa og næsten det tilsvarende i USA.

Jeg var ikke den første, som tænkte tanken, at vi kunne gribe drastisk ind med en meget lille mængde resurser, ved kilden, og blot tilintetgøre produktionen af opiumvalmuer, og forsyne de afghanske landmænd med et reelt alternativ i form af andre slags afgrøder; eller vi videreudviklede konceptet. Vi talte ikke længere blot om simpel udskiftning med andre afgrøder, [men] om integreret, økonomisk udvikling.

Jeg udviklede planen, hvormed opiumvalmuer i Afghanistan kunne udryddes i løbet af 10 år – dette var i året 1997. Planen var enkel; den kostede 100 millioner dollars – 20 millioner om året i fem år for at tilintetgøre produktion – 20% hvert år – og så 5 år til for at konsolidere resultatet. Jeg præsenterede denne plan i Wien til alle medlemslande, særligt Danmark og Sverige: De var de eneste lande, som øjeblikkeligt lovede at bidrage 10% af tallet, som blot stolede på den plan, som vi præsenterede dem for. Men jeg fik en solid tilslutning af alle medlemslande, og sågar amerikanerne, som på det tidspunkt var på meget god fod med Taliban.

Taliban havde det år grundlæggende set kontrol over 80% af landet. De var Afghanistans regering. Og selv især USA fortalte mig: »Grønt lys; tag derhen. Dette er et land, som vi

ikke er særligt interesserede i længere, så europæerne kan arbejde der. Vi vil støtte dig, programmet og alt« – selv hvis de aldrig troede på udskiftningen af afgrøder.

De eneste lande der troede på udskiftningen af afgrøder var de nordeuropæiske lande – de skandinaviske lande – og Italien og Tyskland. De støttede op om idéen. Mange andre lande støttede den aldrig, enten fordi de ikke forstod idéen, eller fordi amerikanerne altid støttede idéen om at ødelægge opdyrkelsen ved at afbrænde afgrøderne, og de var altid meget skeptiske overfor alle andre alternativer.

Så jeg overbeviste hele tiden amerikanerne, i løbet af Clinton-administrationen, at de i det mindste skulle se på resultaterne af dette program og så tage den derfra. Så de modsatte sig det ikke. Vi taler om et tidspunkt med en unipolær verden; på det tidspunkt var det virkelig kun USA, som var den eneste supermagt på verdensscenen, så man kunne aldrig gøre noget i FN uden deres godkendelse.

Jeg tog til Afghanistan, hvor FN havde en ret stor intervention; ikke kun humanitære programmer, men også mit program, hvilket var et mellemstort program i familien af FN-programmer. [Vi] havde en betragtelig pengesum, særligt havde vi et par hundrede personer, som lavede en optegnelse over produktionen af opiumvalmuer i Afghanistan. Hvert år lavede vi en lokal analyse [i modsætning til én satellitbaseret analyse], provins efter provins, område efter område, af al opiumproduktion.

Forhandlingen med Taliban

Med denne godkendelse tog jeg så til Afghanistan. Og jeg mødte den tids Taliban-ledere. Talibans statsminister på det tidspunkt kom til mødet. Ved begyndelsen af mødet fortalte han mig: »Du ønsker at udrydde produktionen af opiumvalmuer i Afghanistan på 10 år? Hvorfor vil du vente 10 år? Du kan give

os de 250 millioner dollars, og vi vil gøre det på et år«.

Jeg afbrød forhandlingerne for at konsultere med mine folk, fordi dette var en stor ting. Og så sagde jeg til ham:

»Nej, det er ikke muligt. For det første har jeg ikke 250 millioner dollars, og jeg bliver nødt til at spørge donorerne for at kunne gøre det. Donorer vil ikke engang give mig blot 1 dollar, på grund af jeres omdømme hvad kvinders rettigheder og narkotikaspørgsmålet angår. I har ikke troværdighed overhovedet på den internationale arena.

Så først må I gå i gang, vis at I er troværdige, og så kan jeg fortælle jer, at jeg vil gøre alt hvad der er i FN's magt for at støtte jer i dette spørgsmål om at finde alternativer for bønderne. Man skal jo selvfølgelig ikke bruge tvang eller vold mod bønderne, og så videre.«

De fortalte mig, ja, de kunne ikke lide svaret...

»Men for det første,« sagde jeg til dem, »bliver I nødt til at forbyde opiumopdyrkelse, fordi det har I aldrig gjort«. De legede med *Koranens* fortolkning af »rusmidler«. Det var ikke klart, ifølge dem, om Koranen, med »rusmidler«, hvilket er alkohol og så videre, også inkluderede opium.

Så vi inddrog nogle store, religiøse eksperter fra deres side, Sunni-eksperter i *Koranen*, som fastslog – vi betalte også studiet udført af disse eksperter – at opium var et »rusmiddel«. Og de lavede et forbud mod opiumvalmuer; vi skrev den faktiske lov, og så begyndte de virkelig at sige, at de ville håndhæve den.

Ved det samme møde besluttede vi så – statsministeren havde taget afsked – og guvernøren for Kandahar blev tilbage, og vi forhandlede os til et slags eksperiment i Kandahar-regionen. De ville tilintetgøre opiumvalmuer i Kandahar-regionen, og vi ville genåbne en hel fabrik, som var ude af drift der, hvilket ville skabe arbejdspladser for 2.000 personer, herunder

kvinder. Det var blevet bygget af et tysk firmaer for årtier siden og var blevet efterladt. Men efterladt i god stand. Det krævede blot at blive forsynet med strøm. Vi udførte eksperimentet, og fabrikken fungerede.

Så dette var vores forslag: tilintetgørelsen af opiumvalmuer i Kandahar-regionen og genåbningen af en fabrik og arbejdspladser for folk, herunder kvinder.

På dette tidspunkt var der forhandlinger internt i Taliban, fordi de umiddelbart havde sagt »nej«. De sagde, »Okay, farvel«. Så sagde jeg, at jeg godt ville lave en udtalelse: »I nægtede at genåbne en fabrik, som ville skabe mere end 1.000 arbejdspladser, på grund af spørgsmålet om kvinder, som ikke ville [blive tilladt at] arbejde i fabrikken«. På det tidspunkt konsulterede guvernøren med den øverste leder af Taliban, mullah Mohammed Omar, som boede blot et par kilometer væk, og ved historiens ende sagde de, »ja, kvinder kan arbejde i fabrikken, men i en afskilt del af fabrikken«. Okay, intet problem, men de kunne arbejde i fabrikken, som alle andre.

De begyndte at omsætte aftalen. På et vist tidspunkt stoppede aftalen. Vi var begyndt at arbejde på fabrikken. De sagde: »Nej, nej, I må stoppe fabrikken, fordi vi har solgt den fabrik til en forretningsmand, en udenlandsk forretningsmand, som var en vis mand, der kom fra Saudi-Arabien, ved navn Osama bin Laden, der boede blot en landsby længere væk fra mullah Omar i Kandahar på det tidspunkt. Vi taler om november 1997.

Og da jeg tog hjem fortalte jeg amerikanerne alting. Jeg havde et møde med alle programmets donorer, og de sagde på den tid, hvad jeg siger til jer nu, inklusive om bin Laden. Så ingen kan sige, at de ikke kendte til bin Laden og alle de andre.

I hvert fald, så begyndte der at være meget usikker adfærd fra deres [Talibans] side de efterfølgende år, men vi blev ved med at tilskynde dem, bibeholdt altid en grad af forhandling. Jeg mødtes med dem i Kandahar; jeg mødtes med dem i Pakistan, hvor

de har et vigtigt kontor; og de havde også et andet meget vigtigt kontor i New York, hvor de havde med alle lande at gøre, et kontor med to personer, en mand og en kvinde – en kvinde, som ankom i blå jeans, en Taliban-kvinde; jeg spurgte hende: »Hvordan kan du gøre dette? Hvis jeg tager et billede af dig her og nu, og sender det til Afghanistan, hvad ville der ske med dig?« Hun sagde: »Intet. Jeg er her med fuld tilladelse af regeringen, de ved det udmærket. Jeg er en diplomat, og jeg er bemyndiget til at tale med dig og en hvilken som helst anden, og til at klæde mig på denne måde«. Nå, nå.

Del 2:

Nul opiumproduktion

Altså, de begyndte at blive usikre. I nogle områder samarbejdede de med os og modvirkede opdyrkning; donorerne blev temmelig skuffet og trak deres støtte til programmet tilbage. Men jeg fortsatte med at arbejde med programmet; donorer støttede vores begrænsede program for dele af Afghanistan, og støttede andre dele af vores program, men mistede entusiasmen for spørgsmålet indtil sommeren 2001: I sommeren i 2001 var der ingen opiumproduktion i Afghanistan, fordi de under pres fra os, og også fordi de ønskede at genvinde tilliden, som de havde mistet fra os, på grund af deres usikkerhed i de efterfølgende år; jeg krævede også, at FN's Sikkerhedsråd indførte nogle sanktioner mod dem og så videre. Men vi mistede aldrig, aldrig forbindelsen med dem. Vi havde altid et positivt forhandlingsforhold, også på mange andre områder, hvilket jeg ikke ønsker at sige for mange detaljer om.

Nå men, udfaldet var: Nul produktion i Afghanistan. Vi kunne ikke tro vores egne øjne – der var ingen produktion, nul! Fordi de havde forbudt dyrkning i september/oktober, og der

var ingen produktion af opiumvalmuer i landet. Så vi påviste, at det er muligt ikke at producere opium i Afghanistan.

Året 2001, sommeren: 11. september, samme år. USA's oktoberinvasion af Afghanistan med fuld støtte af det internationale samfund. Vi gav USA fuldt råderum i tiden efter hændelserne omkring 11. september. De invaderede landet og vi håbede at de ville konsolidere resultatet på vores side, som havde med narkotikabekæmpelse at gøre.

Jeg talte med alle embedsmændene i det amerikanske udenrigsministerium, som var ansvarlige for narkotikaspørgsmålet. De fortalte mig, »Jo, jo, jo, vi vil fortælle alle vores militærfolk, at vi fik dette kæmpe resultat, også takket være din intervention«, og alle de andre. »Du kan være sikker på, at dette resultat vil blive opfulgt de i kommende år.«

Nå, hvad der skete, var præcis det modsatte. Toppen af det amerikanske lederskab, begyndende med forsvarsminister [Donald] Rumsfeld, tog til Afghanistan, og han lavede personligt en række aftaler med de førende krigsherrer i Afghanistan, Talibans fjender, lederne af den Nordlige Alliance, angående kampen mod terrorisme, som hovedsageligt ikke var en alliance eller et produkt heraf; til gengæld – ikke skrevet ned og så videre – men de tilsidesatte spørgsmålet om narkotika, og gav *i praksis* grønt lys for dyrkning, således at [valmuedyrkning] skød i vejret til enorme niveauer året efter.

Ved slutningen af dette år havde vi, gennem data som russisk efterretning gav os, opdaget en hel række af heroinlagre på grænsen mellem Tadsjikistan og Afghanistan. Fyrre heroinlagre, 100 tons heroin i alt. 100 tons heroin er Europas samlede efterspørgsel for et år. Så smuglerne byggede denne række af lagerbygninger, hvor de oplagrede kæmpestore mængder af heroin. Vi havde billedet af disse lagre, og jeg gik til FN's Sikkerhedsråd og opfordrede til en intervention.

USA, Sikkerhedsrådet og EU triller tommelfingre

Først talte jeg selvfølgelig med amerikanerne og med andre, Sikkerhedsrådets fem permanente medlemmer. Amerikanerne var ekstremt flove; de havde et stort møde med alle de amerikanske agenturer som var involverede, og konklusionen var, at de ville være neutrale. De kunne ikke bekræfte eller støtte vores intervention i ødelæggelsen af disse laboratorier, og de ville ikke modsætte sig den. Grunden var meget simpel, fortalte en højtstående embedsmand fra udenrigsministeriet mig. [Udenrigsminister Madeleine] Albright. Grunden var, at de ikke kunne indrømme, at de ikke havde opdaget det; at vi gjorde det.

Hvis vi går til Kongressen og siger, at dit agentur, som har et budget på 70 millioner dollars, gjorde dette, vil de øjeblikkeligt kræve, at vi og alle andre nedlægges, fordi vi har givet flere milliarder ud på efterretninger om alting. »Hvor meget betalte I for dette?« Jeg fortalte, at det var russiske efterretninger, som havde givet os de data, og de spurgte: »Hvor meget betalte I?« Jeg fortalte dem, »Omkring 200.000 dollars«. »Hvis jeg går derhen [til den amerikanske kongres] og siger at I, FN, med [blot] 200.000 dollars gjorde dette, og at vi ikke havde nogen idé om det, så er der så mange mennesker, som vil miste deres arbejde«. I sidste ende var neutralitet resultatet.

Jeg gik til FN's Sikkerhedsråd med informationerne, med kortene. Vi viste dem kortene med laboratorierne og så videre, og vi havde flere muligheder hvad handling angik. Det mest enkle var en meget simpel intervention, at ødelægge det – russerne havde på det tidspunkt 10.000 personer på grænsen til Tadsjikistan. De kunne gøre dette med [nærmest] intet, med en ekstremt lille... vi havde mangel på alting på det tidspunkt. Vi kunne finansiere – med en meget lille sum; jeg kunne også gøre det med mine personlige midler, som direktør for programmet.

Vi ville gøre det øjeblikkeligt som aftalt. Men selvfølgelig kræver det et mandat fra Sikkerhedsrådet. Mandatet blev aldrig givet, på grund af briternes direkte opposition. Storbritannien, først fortalte de mig, at de synes at jeg ikke engang skulle tale om det. Da jeg fortalte dem, at jeg arbejdede for FN, og ikke for den engelske dronning, sagde de: »Det vil du få betalt«. Og jeg betalte senere. Men Sikkerhedsrådet lyttede gennem hele denne diskussion, og Storbritannien nedlagde veto mod at fortsætte diskussionen, og alt døde på denne måde.

Hvad vi påviste

Bare lige for at afslutte historien om hvad vi påviste.

Vi beviste, at man med et minimum af investeringer af ressourcer gennem en tæt forhandling med Taliban kan få disse resultater. Vi kunne få disse resultater igen, og det er det som jeg lige har forslået mit land at gøre. Jeg skrev til hr. [Mario] Draghi, statsministeren, og sagde at EU, og Italien i særdeleshed, skulle begynde med at foreslå Taliban at gentage, hvad de gjorde i sommeren 2001.

At finansiere et alternativt udviklingsprogram, som ikke ville koste mere – at gøre dette øjeblikkeligt, ikke på fem år eller ti år – Afghanistan er ikke det samme nu, som for 20 år siden, dette kan gøres nu, egentligt, på et år, med moderate investeringer på mindre end 100 millioner dollars i et år, og kun i tre til fire år. Svaret fra statsministeren var, »Åh, jo, forslaget er meget godt, det giver god mening. Men det er FN, der skal gøre det«. Jeg sagde til ham: »Hør her, FN er ikke verdensregeringen; FN er en sammenslutning af stater. Vi er FN«.

De sagde, at de ville snakke om det i Det europæiske Råd og alle de andre steder.

Grunden til at jeg siger det til jer nu er fordi jeg tror, at dette stadig kan gennemføres nu, og chancerne for succes er meget større nu end for 15 eller 20 år siden. Fordi... Taliban er stort set det samme. De er ikke det nye eller gamle Taliban og så videre, men grundlæggende set det samme. Men selvfølgelig, som landets regering, bliver de nødt til at have en vis succes, og det vigtigste, fra et europæiske standpunkt de kunne opnå, er udryddelsen af narkotikaproduktion, som rammer direkte ned i hjertet på 1 million unge europæere, mænd og kvinder. Så dette må og skal blive til den højeste prioritet i en humanitær intervention, som min kollega, Hussein [Askary], allerede forklarede meget detaljeret, og som ville være et minimum af omkostninger fra Den Europæiske Union. I min rapport påviste jeg, at EU giver 1 milliard euro ud, til ikke-militære interventioner i Afghanistan. 1 milliard euro er nok, *hvis de havner i hænderne på det afghanske folk*, til at bære en proces af forandring og udvikle Afghanistan.

Forhindringer fra 'lovlig korrupsion'

Men den største forhindring i denne sag er en anden: det faktum at ud af den ene milliard euro – som jeg opdagede i undersøgelsen, som jeg foretog i forbindelse med min rapport – ud af den ene milliard euro er det kun 20% som kommer frem til Afghanistan. Jeg samlede alle tallene for medlemslandene, og det er 1 milliard euro. Men da jeg tog til Afghanistan og så tallene fra finansministeriet og så videre, var de reelle penge, som kom fra EU, omkring 200 millioner euro. Jeg beregnede, at ud af disse 200 millioner euro ender 50% af dem i lommerne på afghanske ministre, præsidenten og resten af dem. Så kun en tiendedel af denne sum kommer frem den afghanske befolkning.

Man spørger, »Hvor er de 80%?« 80% procent er hvad jeg kalder »lovlig korrupsion«. Det er ikke korrupsion, det er spild. Nogle gange er det korrupsion, nogle gange spild og

så videre, hvilket er en stor pengesum, som forbliver i donorområdet. EU giver [alene] mellem 15-20% af hvert projekt ud på konsulentfirmaer – konsulentfirmaer, forundersøgelser, konsulenter, besøg og så videre. De data, som de gav mig, er 15%. Så har man en enorm mængde af spild i kanalen: disse penge går til nogle NGO'er, som så giver pengene til andre NGO'er; eller, man har ikke blot NGO'er – NGO'er er den bedste del af historien. Så går det også til specialiserede firmaer, teknologiske firmaer og så videre, som tager overpris for alt hvad de laver i Afghanistan – så en vej, der ville koste 1 million euro, bliver bogført som 10 millioner euro. Hvad end man laver i Afghanistan opkræves mellem 5-10 gange dens reelle værdi.

Del 3:

Hindring fra 'lovlig korrupsion'

Men den største forhindring i denne sag er en anden: det faktum, at ud af den ene milliard euro – som jeg opdagede i undersøgelsen jeg foretog i forbindelse med min rapport – ud af den ene milliard euro er det kun 20%, som kommer frem til Afghanistan. Jeg samlede alle tallene for medlemslandene, og det er 1 milliard euro. Men da jeg tog til Afghanistan og så tallene fra finansministeriet og så videre, var de reelle penge som ankom fra EU omkring 200 millioner euro. Jeg beregnede, at ud af disse 200 millioner euro ender 50% af dem i lommerne på afghanske ministre, præsidenten og resten af dem. Så kun en tiendedel af denne sum når frem til den afghanske befolkning.

Man spørger: "Hvor er de 80%?" 80% procent er, hvad jeg kalder »lovlig korrupsion«. Det er ikke korrupsion, det er spild. Nogle gange er det korrupsion, nogle gange spild og så videre, hvilket er en kæmpe stor pengesum, som forbliver i donorområdet. EU giver [alene] mellem 15-20% af hvert projekt ud på konsulentfirmaer – konsulentfirmaer, forundersøgelser, konsulenter, besøg og så videre. De data, som de gav

mig, er 15%. Så har man en enorm mængde af spild på vejen: disse penge går til nogle NGO'er, som så giver pengene til andre NGO'er; eller, der er ikke blot NGO'er – NGO'er er den bedste del af historien. Så går det også til specialiserede firmaer, teknologiske firmaer og så videre, som tager overpris for alt hvad de laver i Afghanistan – så en vej, som ville koste 1 million euro, bliver bogført som 10 millioner euro. Hvad end man laver i Afghanistan, opkræves mellem 5-10 gange dets reelle værdi.

En skole i Afghanistan – jeg var i Herat, og jeg så, at den italienske hær var der. Herat var et temmelig sikkert område i Afghanistan, så hæren havde intet at lave, udover at lave nogle sociale projekter, et par projekter på en million dollars hver, som den italienske regering gav dem. Jeg undersøgte alle projekter. Hæren var udenfor kæden af international støtte; det var en hær. Meget enkelt. Jeg undersøgte dette og opdagede, at skolen kostede 100.000 dollars. Et hospital koster et par millioner dollars. Da jeg så

regnskaberne for den generelle, internationale intervention, kostede en skole 1 million dollars og et hospital 20 millioner dollars.

På samme tid, som jeg var der, var der blot ét pædiatrisk sygehus i hele Afghanistan, et land på det tidspunkt med lidt under 30 millioner personer – ét pædiatrisk sygehus, og 20.000 kvinder døde i forbindelse med fødsler hvert år, 20.000! Så, det virkelige problem var ikke krigen. Det virkelige problem var sundhed og så videre. Jeg opgjorde denne enorme mængde spild, som må og skal reformeres. Heldigvis, nu efter 20 år, er der et langt bedre hjælpeprogram. Der er internationale erfaringer, som viser, at man med disse penge kan få et langt bedre resultat ved at give pengene direkte, ligesom Brasiliens forsøg viste; det kinesiske forsøg på at udrydde fattigdom er nok det bedste i verden i sin virkning.

Så nu forbedres forsyningskæden . Det er derfor jeg siger, at

EU ikke burde anstrenge sig særligt for Afghanistan. Det skulle blot overbringe den internationale hjælp, givet i de sidste 20 år for ikke-militære formål, [men] på en bedre, mere effektiv måde. Narkotika er blot én side af det, ikke den største. Og helt bestemt kan dette være et meget stærkt argument i forhandlingerne med Taliban. Jeg kan garantere jer for, at i forhandlingerne med Taliban, [hvis] anerkendelsen af regeringen og et seriøst program for international støtte lægges på bordet, [da] vil regeringen overgive sig på spørgsmålet om kvinder. Det er jeg sikker på, fordi jeg kender dem. Jeg kender dem.

Spørgsmålet om kvinder er for dem – og jeg kan selvfølgelig ikke lide dette, det er bare indholdet af forhandlinger – at de kan hæve forhandlingernes pris. De ved ganske udmærket hvad vi synes om dem og kvinder; de ved ganske udmærket hvad vi tænker! Og de gør det med et formål, denne restriktionspolitik angående kvinder, fordi de ved, at dette er et vigtigt spørgsmål for os, hvor igennem de får magt, penge og anerkendelse.

Vi må ikke gøre ingenting

Men dette er en operation, som må udføres. Hvilken anden vej er der, udover den beskrevet af Hussein [Askary]? Gør ingenting og landet sulter, folk vil fortsætte med at dø; Taliban kollapser, og atter [vil der opstå] ustabilitet, terrorisme og vold, og det, som Afghanistan havde de sidste 40 år, vil vende tilbage. Det er ikke særlig svært at lave den forudsigelse. Hvis Taliban kollapser, vil landet *igen* havne i fuldstændig kaos!

Det er muligt at snakke med dem. De er ekstremister, de er ikke, mener jeg, normale folk. De vandt en uafhængighedskrig. De er radikale. Det er naturligt. Man har aldrig set en bevægelse, der kæmpede i 20 år, fik magten, og

være ligesom Danmarks regering. Jeg mener, folk projicerer i forhold til Taliban! De beordrer dem til at være tolerante, inkluderende, at have respekt for folks rettigheder og så videre. Jeg mener – jeg mødte disse folk. De kæmpede i 20 år med en kalasjnikov, en kop te og et stykke brød. De har nu magten og vil ikke – spørgsmålet er, hvis de ikke får hjælp, hvis de ikke presses, så vil de begå fejl. De kan ikke klare opgaven. Dette er også normalt.

Da jeg tog til Sydafrika efter afslutningen på apartheid, umiddelbart efter den store krig mod apartheid, var Sydafrikas regering sammensat af folk, som var endnu mere inkompetente. Jeg må sige, at jeg altid støttede op om deres kamp siden begyndelsen; så jeg tog derhen med en stor idé om det. Det første jeg gjorde var at tage til Soweto, og jeg så en skrækkelig situation, skrækkelig! I Soweto var der rigeligt med vold, stoffer – indtagelse af stoffer overalt og så videre. Jeg snakkede med alle ministrene og så videre, og de var fuldstændig utilstrækkelige til deres opgave! De havde en meget uklar idé om, hvad der skulle gøres. Fordi de var krigere, de var ikke administratorer.

Denne transformationsproces af krigere til administratorer er meget lang [og] svær, men mange andre lande gjorde det, med forskellige resultater. Algeriet er et andet eksempel på en fuldstændig fiasko. Uafhængighedsbevægelsen overtog magten fra en meget stærk kolonimagt, Frankrig, og resultatet var, at de var ude af stand til at opbygge et moderne Algeriet. De forsøger stadig at opbygge det. Så, disse er svære processer, som må forstås, før der dømmes og vurderes, og alt det andet.

Måske stopper jeg her. Mange tak!

Billede: European Parliament/Pietro Naj-Oleari